

ชื่อหนังสือ: ตั้งดวงฤทัย

ผู้แต่ง: ลักษณาดี

สำนักพิมพ์: ณ บ้านวรรณกรรม

ราคา: 480 บาท

แคว้นกาลิก แคว้นพันรัฐ และแคว้นทานตะ เป็นแคว้นที่มีอาณาเขตติดต่อกัน แคว้นกาลิกมีกษัตริย์คือเจ้าหลวงรังสิมันต์ ผู้ขึ้นชื่อทางด้านความโหดเหี้ยม เด็ดขาด ชาวกาลิกมีความเชื่อชาวยุทธด้านการรบมาก แคว้นกาลิกมีภูมิประเทศเป็นภูเขา ร่ำรวยด้วยการทำเหมืองแร่อัญมณี แต่ไม่มีช่องทางการค้าขาย เพราะไม่มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล ส่วนแคว้นทานตะมีองค์หญิงมณิสราเป็นองค์รัชทายาท เป็นผู้ที่อ่อนแอแต่เก่งงานบ้านงานเรือน แคว้นนี้เป็นแคว้นเล็กๆ อยู่อย่างสงบสุข ไม่เชื่อชาวยุทธด้านการรบใดๆ แต่มีอาณาเขตติดกับทะเล ซึ่งเป็นสิ่งที่แคว้นกาลิกต้องการมาก เจ้าหลวงต้องการรวมแคว้นจึงขออภิเษกสมรสกับองค์หญิงมณิสรา ซึ่งทางทานตะเห็นดีด้วยที่จะมีแคว้นนาสิกผู้แข็งแกร่งมาช่วยปกป้องคุ้มครอง แต่องค์หญิงไม่เห็นด้วยที่จะต้องแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่เคยเห็นหน้าและไม่ได้รัก ระหว่างทางที่องค์หญิงจะต้องเดินทางไปพบเจ้าหลวงยังแคว้นกาลิกจึงตัดสินใจหนีจากขบวนเสด็จไปทางแคว้นพันรัฐจนติดกับดักนายพรานเจ้าชายชยุดิธร มกุฎราชกุมารของพันรัฐมาพบเข้าก็ได้ช่วยเหลือ เมื่อได้คุยกันก็ได้ทราบว่าองค์หญิงต้องการลี้ภัยเพราะว่าไม่ต้องการอภิเษกกับเจ้าหลวงแห่งนาสิก เจ้าชายจึงให้องค์หญิงพักที่พระตำหนักป้อมปืนของพระองค์เป็นการชั่วคราว

ด้านเจ้าหลวงรังสิมันต์เมื่อทราบข่าวเจ้าหญิงมณิสราหนีขบวนเสด็จไปทางแคว้นพันรัฐก็โกรธมาก เจ้าหญิงทรงศึกษาถ้อยคำ มกุฎราชกุมารีแห่งพันรัฐก็ได้ทราบเรื่องก็โกรธที่ชายมากที่ทำแบบนี้ เพราะเหมือนประกาศสงครามกับนาสิก จึงรีบเดินทางจากวังหลวงมายังพระตำหนักป้อมปืน แต่ระหว่างทางถูกกลุ่มโจรป่าขวางไว้ เจ้าหญิงหนีไปได้และได้ขอความช่วยเหลือจากชายชุดดำกลางป่า แต่กลับกลายเป็นว่า

ถูกวางยาสลบในน้ำชา และถูกจับตัวไปยังแคว้นกาลิก เมื่อฟื้นขึ้นมาก็ได้ทราบว่าชายชุดดำคนนั้นก็คือ เจ้าหลวงรังสิมันต์แห่งนาสิก ซึ่งเจ้าหลวงได้ถามข่าวองค์หญิงมณิสรา แต่ทรรศิกาไม่ตอบทำให้เจ้าหลวงโกรธมากจึงคิดจับทรรศิกาไว้เป็นตัวประกัน

ระหว่างที่ทรรศิกาอยู่ที่กาลิก เจ้าหลวงให้การดูแลอย่างดีและให้ กระจวาน สาวชาวบ้านเป็นสาวใช้ประจำตัว ทรรศิกาคิดหนีหลายครั้งแต่ก็ถูกเจ้าหลวงหรือไม่กี่ ราชิดและเบนลี ทหารคนสนิทของเจ้าหลวงจับได้ทุกครั้ง เจ้าหลวงโกรธมากจึงคิดลงโทษพร้อมบอกว่าทรรศิกาคือเชลยของกาลิกและจะไปขังที่วังหลวง ระหว่างทางที่เจ้าหลวงพาทรรศิกาไปวังหลวงเป็นทางอ้อมที่ขรุขระและทุรกันดาร แต่ทรรศิกาผู้เด็ดเดี่ยวก็ไม่เคยปริปากบ่น ทำให้เจ้าหลวงชื่นชมและได้เรียนรู้มุมมองเข้มแข็งของทรรศิกา ในขณะที่ทรรศิกานอกจากจะได้เห็นมุมมองเด็ดเดี่ยวและเข้มแข็งในการปกครองคนแล้ว ยังได้เห็นมุมมองอ่อนโยนของเจ้าหลวงเช่นกัน เจ้าหลวงคิดจะพาทรรศิกาไปพระตำหนักอิสินธร อีกทั้งเจ้าหลวงยังคิดว่าเป็นการเยี่ยมราษฎรไปในตัวด้วย จึงให้ม้าเร็วส่งข่าวไปยังวังหลวงว่าจะยังไม่เสด็จกลับวังหลวงอีกพักใหญ่ และมอบหมายให้ สาธิน รัฐมนตรีที่เจ้าหลวงไว้วางใจดูแลวังหลวงเป็นการชั่วคราว

สาธินมีลูกสาวคือ มินา ที่สนิทกับเจ้าหลวงและแอบหลงรักเจ้าหลวงอยู่ตั้งแต่เด็ก เมื่อรู้ว่าเจ้าหลวงจะยังไม่กลับวังหลวงตามกำหนด ก็จะไปสืบข่าวด้วยตัวเอง เมื่อตามมาทันขบวนเสด็จของเจ้าหลวงก็พบว่าทรรศิกายู่กับเจ้าหลวงและเห็นความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ไม่พอใจนำความมาบอกสาธิน และที่ตกใจยิ่งกว่าก็คือสาธินคิดทัก... ส่วนทางด้านชยุติธรได้ข่าวว่าน้องสาวถูกโจรปล้นขบวนเสด็จและดูเหมือนว่าจะเป็นพวกทหารนาสิกที่จับตัวไปนั้นก็โกรธมาก ระหว่างที่กำลังร้อนใจจะประกาศสงครามกับนาสิกนั้น พระราชเทวี แม่ของชยุติธรและทรรศิกาก็มาที่ตำหนัก และเมื่อรู้เรื่องทั้งหมดก็ให้มณิสราไปพักที่วังหลวงพร้อมกันตนเพื่อความเหมาะสม ทำให้ทั้งชยุติธรและมณิสรารู้สึกใจหาย

ระหว่างที่ทรรศิกาประทับกับเจ้าหลวงนั้น เจ้าหลวงก็ให้ทรรศิกาทำภารกิจทุกอย่างร่วมกับเจ้าหลวง ทรรศิกาคิดว่าเป็นการทำหน้าที่แทนคู่หมั้น แต่เจ้าหลวงแน่ใจแล้วว่าผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขาต้องเป็นทรรศิกาเพียงผู้เดียวเท่านั้น จึงให้ราชิดนำสาสน์ไปบอกสาธินให้ส่งข่าวไปพันธุรัฐให้จัดการเรื่ององค์หญิงมณิสรา ส่วนกาลิกจะรับผิดชอบแต่งงานกับเพื่อเป็นการให้เกียรติกับเจ้าหญิงทรรศิกาเอง แต่สาธินคิดไม่ซื่ออยู่แล้วก็

ไม่ส่งข่าวตามที่เจ้าหลวงบอก ส่วนพรรคิภาที่แอบได้ยินเจ้าหลวงสั่งกับราชิดแบบนั้นก็น้อยใจที่การแต่งงานไม่ได้เกิดเพราะเจ้าหลวงรักตน จึงคิดหนีโดยให้ราชิดช่วยเหลือ ราชิดก็ไม่อยากให้เกิดสงครามอยู่แล้วก็เต็มใจช่วยเหลือ แต่ก็ถูกเจ้าหลวงจับได้ เจ้าหลวงโกรธราชิดที่หักหลังเพราะว่ารักราชิดเหมือนน้องชาย จึงจะฆ่าเสียแต่พรรคิภาขวางไว้ เจ้าหลวงจึงไล่ราชิดออกจากนาสิกและจับพรรคิภาในฐานะเชลยอย่างแท้จริง เจ้าหลวงน้อยใจพรรคิภามากที่ทำกับตนและคิดหนีไปจากตนแบบนี้ ส่วนพรรคิภาก็คิดว่าถูกฆ่าแน่นอน แต่กลับกลายเป็นว่าทั้งคู่ได้มีโอกาสเปิดเผยความในใจที่มีต่อกัน

เจ้าหลวงคิดจะส่งพรรคิภากลับพันธุรัฐอย่างสมศักดิ์ศรีแล้วจึงไปขออภิเษกอย่างเป็นทางการ แต่ระหว่างทางนั้น สาธินที่รวบรวมไพร่พลได้แทบทั้งหมดก็คิดก่อการกบฏและจะลอบฆ่าเจ้าหลวงเพื่อครองราชย์แทน ระหว่างการต่อสู้เจ้าหลวงถูกยิงบาดเจ็บสาหัส พรรคิภาพาเจ้าหลวงมารักษาตัวที่พระตำหนักป้อมปิ่น พระราชเทวีห่มฉัตรไปดูแลเจ้าหลวงเพราะว่าเป็นคู่หมั้น ทำให้พรรคิภาน้อยใจและไม่ไปเยี่ยมเจ้าหลวงอีกเลย เจ้าหลวงได้คุยปัญหากับองค์หญิงมณีสราจนเข้าใจกันและตกลงเป็นพี่น้องกัน และเจ้าหลวงร้อนใจกลัวพรรคิภาเข้าใจผิด เมื่อได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระราชเทวีจึงได้สารภาพว่ารักพรรคิภาไม่ห่มฉัตรามณีสราเป็นแค่น้องสาวเท่านั้น

เจ้าหลวงคิดจะกอบกู้ราชบัลลังก์คืน ก็เสด็จกลับไปยังวังหลวง โดยมีเบนลีและราชิดกลับมาช่วยรบเคียงบ่าเคียงไหล่เหมือนเดิมจนเกือบฆ่าสาธินได้ แต่มีนาได้ขอชีวิตพ่อกองเองไว้ เจ้าหลวงเห็นแก่มีนาจึงยอม แต่สาธินก็หาจังหวะแทงเจ้าหลวง มีนาเห็นก็เอาตัวมาขวางไว้จนตาย ส่วนสาธินก็ถูกเบนลีและราชิดฆ่าตายคาที่เช่นกัน

เมื่อความสงบสุขทางด้านบ้านเมืองเรียบร้อยดีแล้ว เจ้าหลวงก็กลับมาหาหัวใจของตนเองและขอพรรคิภามาอยู่นาสิกด้วยกัน ส่วนชยุดิธรก็ชวนมณีสรามาอยู่พันธุรัฐด้วยเช่นกันพร้อมกับจะช่วยดูแลทานตะให้ด้วย ทำให้นับแต่นั้น ทั้งสามแคว้นก็ช่วยดูแลกันและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข.

ความรัก...มีอุปมาอุปไมยมาก มากพอที่จะทำให้คนเราทำในสิ่งที่ไม่คิดว่าจะทำได้เพื่อคนที่เรารัก... หนังสือเล่มนี้ได้บอกเล่าเรื่องราวของกษัตริย์ที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ที่ปกคิจะทำอะไรเพื่อชาติบ้านเมืองเท่านั้น แต่เมื่อมาเจอคนที่ตัวเองรักจริงๆ กลับพบว่า...นอกจากชาติบ้านเมืองแล้ว สิ่งที่ต้องปกป้องดูแลและเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตอีกอย่างหนึ่งก็คือ “ดวงฤทัย” ของเขานั่นเอง ซึ่งเป็นเสมือนแรงผลักดันให้กล้าทำทุกอย่างเพื่อรักษาดวงฤทัยดวงนี้ไว้ แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะทำให้ผู้อ่านซาบซึ้งไปกับความรักของเจ้าหลวงที่มีต่อหญิงสาวผู้ที่เป็นดวงฤทัยของเขาแล้ว ภาษาที่ใช้ในเรื่องนี้ถือได้ว่าเป็น “ปรมาจารย์” ทางภาษาของนวนิยาย โรแมนติกเลยทีเดียว ซึ่งคุณทมยันตีเจ้าของบทประพันธ์ชิ้นนี้เคยบอกเอาไว้ว่า “ผู้ที่อยากเป็นนักเขียนนวนิยายโรแมนติก หากไม่เคยอ่านนวนิยายเรื่องนี้ อย่าริเป็นนักเขียนนวนิยายโรแมนติก!”

สิ่งสำคัญที่อยากฝากเอาไว้สำหรับคนที่รัก “ตั้งดวงฤทัย” ก็คือ เมื่อรักก็ต้องกล้าบอก เพราะบางครั้ง...การบอกรักก็เป็นสิ่งจำเป็น และคนที่เรารักก็...อยากฟัง.